

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-391/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Gordani Hrastić, u pravnoj stvari tužiteljice Kristine Šest, OIB: 93726199710, iz Podruta 9, zastupane po punomoćnicama (odvjetnicama) iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Ana Čopor i Sara Lacko, iz Varaždina, protiv tuženika B2 Kapital d.o.o., OIB: 57509775367, Radnička cesta 41, zastupanog po punomoćnicima (odvjetnicima) iz Odvjetničkog društva Buterin & Partneri iz Zagreba, radi proglašenja ovrhe pljenidbom i prijenosom nedopuštenom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 2. lipnja 2026. u nazočnosti punomoćnice tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika Lidije Ileković, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Buterin & Partneri iz Zagreba, na ročištu za objavu i uručenje presude 6. srpnja 2026.

presudio je

I. Proglašava se nedopuštenom ovrha pljenidbom i prijenosom novčanih sredstava s računa tužiteljice Kristine Šest, OIB: 93726199710, iz Podruta 9, na račun tuženika B2 Kapital d.o.o., OIB: 57509775367, Radnička cesta 41, koja se provodi pred Financijskom agencijom povodom zahtjeva tuženika za izravnu naplatu od 16. prosinca 2024., a temeljem zadužnice broj OV-16004/2007 od 5. rujna 2007. na kojoj je potpis tužiteljice ovjeren od strane javnog bilježnika Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina.

II. Nalaže se tuženiku B2 Kapital d.o.o., OIB: 57509775367, Radnička cesta 41, naknaditi tužiteljici Kristini Šest, OIB: 93726199710, iz Podruta, trošak parničnog postupka u iznosu od 648,81 EUR (šestočetrdesetosam eura osamdesetjedan cent) sa zateznom kamatom od 6. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je ovome sudu podnijela tužbu radi proglašenja nedopuštenom ovrhu pljenidbom i prijenosom novčanih sredstava s računa tužiteljice na račun tuženika povodom zahtjeva tuženika za izravnu naplatu Financijskoj agenciji od 16. prosinca 2024. temeljem zadužnice broj Ov-16004/2007 od 5. rujna 2007. na kojoj je potpis tužiteljice ovjeren od strane javne bilježnice Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina. Tužiteljica u tužbi navodi da je zaključkom Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj Ovr-73/2025-5 od 24. srpnja 2025. upućena kao ovršenica pokrenuti parnični postupak

protiv ovrhovoditelja, ovdje tuženika, zbog žalbenog razloga iz čl. 50. st. 1. toč. 11. Ovršnog zakona. Tužiteljica dalje navodi da je tuženik podnio zahtjev za izravnu naplatu putem Financijske agencije 16. prosinca 2024. na temelju zadužnice poslovni broj OV-16004/2007, kojom zadužnicom je tužiteljica dala suglasnost predniku tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb da se radi naplate novčane tražbine iz Ugovora o kreditu zaplijene njezina novčana sredstva po svim računima i oročenim novčanim sredstvima, da je za provedbu ovršnog postupka saznala primitkom Obavijesti od Financijske agencije, Podružnice Šibenik, te da je nakon primitka navedene Obavijesti temeljem čl. 210. st. 1. Ovršnog zakona podnijela prijedlog za proglašenje pljenidbe i prijenosa nedopuštenim iz žalbenog razloga iz čl. 50. st. 1. toč. 11. Ovršnog zakona. Tužiteljica ističe da tuženik u konkretnom slučaju potražuje naplatu na njezinim računima temeljem zadužnice na kojoj je samo ovjeren njezin potpis od strane javnog bilježnika Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina broj OV-1600/07 od 5. rujna 2007., posljedično čemu da predmetna zadužnica ne predstavlja ovršnu ispravu za koju je propisan zastarni rok od 10 godina, već da tražbina na temelju takve zadužnice zastaruje u roku od 5 godina. Tužiteljica u tužbi ističe da tuženik do 16. prosinca 2024. nije pokušao namiriti svoju tražbinu, a kao dokaz svojih tvrdnji je uz tužbu dostavila Očevidnih neizvršenih osnova za plaćanje bez specifikacije naplate od 7. veljače 2025., te tvrdi da iz istog proizlazi da je predmetna zadužnica prvi i zadnji puta podnesena na naplatu 16. prosinca 2024.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da su tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovani. Navodi da potraživanje osigurano predmetnom zadužnicom proizlazi iz Ugovora o kreditu broj 318-50-4355710 od 4. rujna 2007. koji je tužiteljica kao korisnica kredita sklopila s prednikom tuženika – Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditorom, da je tuženik 7. lipnja 2016. sa Raiffeisenbank Austria d.d. kao ustupiteljem sklopio Dodatak III. Ugovora o cesiji, koji je ovjeren po javnom bilježniku Ankici Hukelj iz Zagreba pod poslovnim brojem OV-7089/2016 i pod poslovnim brojem OV-7192/2016 od 9. lipnja 2016., a temeljem kojeg Dodatka je ustupitelj ustupio tuženiku potraživanje prema ovdje tužiteljici s osnova Ugovora o kreditu broj 318-50-4355710 od 4. rujna 2007., te su na temelju istog prava iz predmetne zadužnice prešla na tuženika kao stjecatelja. Navodi da je zadužnica bila deponirana 2016. kod Financijske agencije, a što da je razvidno iz popratnog dopisa uz zahtjev za izravnu naplatu koji je tužiteljica dostavila uz tužbu. U odnosu na istaknut prigovor zastare, tuženik navodi da je zadužnica izjednačena s pravomoćnim i ovršnim rješenjem o ovrsi, odnosno sa sudskom odlukom, posljedično čemu da se na istu primjenjuje zastarni rok iz čl. 233. Zakona o obveznim odnosima. Kako je predmetnu zadužnicu njegov prednik dostavio na provedbu Financijskoj agenciji, to smatra da je sukladno čl. 241. ZOO došlo do prekida zastare i da zastarni rok nije tekao za vrijeme za koje je zadužnica bila zavedena u redoslijedu naplate. Navodi da je nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima zadužnica isknjižena 2018. iz Očevidnika redoslijeda osnova za plaćanje temeljem čl. 12. istog Zakona, pa da je zastarni rok ponovno počeo teći, a isti je prekinut nakon što je tuženik podnio zahtjev za izravnu naplatu unutar desetogodišnjeg zastarnog roka. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je njegovo potraživanje utvrđeno i pravomoćnim i ovršnim rješenjem o ovrsi javnog bilježnika Slavice Perić poslovni broj Ovr-811/2012 od 16. travnja 2012. na koje rješenje se u smislu odredbe čl. 233. st. 1. Zakona o obveznim odnosima primjenjuje desetogodišnji zastarni rok, time da je navedeno rješenje o ovrsi od strane njegovog prednika bilo aktivirano kod Financijske agencije i isknjiženo 2019. Stoga navodi da se zastarni rok veže uz potraživanje, a ne uz ovršnu ispravu, budući da Zakon o obveznim odnosima ne poznaje pojam zastare ovršne isprave, već

isključivo zastare određene tražbine, a ovršnim ispravama je takva tražbina samo utvrđena ili osigurana, pa da se stoga sve radnje poduzete radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine poduzimaju i imaju utjecaj upravo na tu tražbinu, bez obzira koju je od ovršnih isprava koje vjerovniku stoje na raspolaganju, vjerovnik u tu svrhu koristio. Smatra da iz gore navedenog proizlazi da do ponovne aktivacije zadužnice kod Financijske agencije nije protekao desetogodišnji zastarni rok, zbog čega je prigovor zastare istaknut po tužiteljici u potpunosti neosnovan.

3. Očitujući se na odgovor na tužbu, tužiteljica navodi da je nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima prema tvrdnji tuženika, predmetna zadužnica isknjižena 2018. iz Očevidnika redosljeda osnova za plaćanje temeljem čl. 12. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima, zbog čega je zastarni rok počeo ponovno teći sukladno čl. 241. Zakona o obveznim odnosima, pa kako je tuženik novi zahtjev za izravnu naplatu podnio 16. prosinca 2024., odnosno nakon pet godina od kada je zadužnica isknjižena, to je između isknjiženja zadužnice i ponovne aktivacije iste proteklo više od pet godina, posljedično čemu tvrdi da je nastupila zastara tražbine.

4. Na ročištu održanom 2. lipnja 2026., tužiteljica je navela da ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva, dok je tuženik ostao kod odgovora na tužbu, time da je na tom ročištu utvrđeno da između stranaka nije sporno da je zadužnica isknjižena iz očevidnika plaćanja Financijske agencije 2018. i da je tuženik ponovno podnio Financijskoj agenciji zahtjev za izvansudsku ovrhu pljenidbom i prijenosom novčanih sredstava temeljem iste zadužnice 16. prosinca 2024.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice da se proglašeni nedopuštenom ovrha pljenidbom i prijenosom novčanih sredstava s računa tužiteljice na račun tuženika u izvansudskom ovršnom postupku pokrenutom po zahtjevu tuženika za izravnu naplatu Financijskoj agenciji 16. prosinca 2024. temeljem zadužnice broj Ov-16004/2007 od 5. rujna 2007. na kojoj je potpis tužiteljice ovjeren od strane javne bilježnice Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina zbog žalbenog razloga iz čl. 50. st. 1. toč. 11. OZ.

6. Među strankama nije sporno da su prednik tuženika – Raiffesenbank Austria d.d. Zagreb kao kreditor, tužiteljica kao korisnika kredita i Josip Šest kao sudužnik sklopili 4. rujna 2007. Ugovor o kreditu broj: 318-50-4355710 temeljem kojeg je prednica tuženika stavila na raspolaganje tužiteljici iznos od 40.000,00 kn. Nije sporno da je temeljem navedenog Ugovora o kreditu, u svrhu osiguranja navedene tražbine tužiteljica kao korisnica kredita izdala predniku tuženika kao kreditoru zadužnicu, koja je izdana 5. rujna 2007. i na kojoj je istog dana potpis tužiteljice ovjeren kod javne bilježnice Jagode Sevšek iz Varaždina pod poslovnim brojem OV-16004/07. Među strankama nije sporno niti da je na tuženika temeljem sklopljenog Ugovora o cesiji prenesena predmetna tražbina s ranijeg vjerovnika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, niti da je tuženik zatražio od Financijske agencije provedbu izravne naplate na računima tužiteljice temeljem zadužnice broj OV-16004/07., te da je navedena zadužnica kod Financijske agencije zaprimljena 16. prosinca 2024.

7. Međutim, sporno je između stranaka da li je u konkretnom slučaju nastupila zastara tražbine.

8. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih činjenica, te radi pravilnog i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sud je pročitao cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu i to: Očevidnik neizvršenih osnova za plaćanje bez specifikacije naplate Financijske agencije od 7. veljače 2025. (list 8 spisa), Obavijest Financijske agencije

tužiteljici (list 10 spisa), zahtjev za izravnu naplatu od 16. prosinca 2024. (list 11 i 12 spisa), Zahtjev za provedbu ovrhe od 12. prosinca 2024. (list 13 i 14 spisa), zadužnicu (list 15 i 16 spisa), Ugovor o kreditu broj 318-50-4355710 od 4. rujna 2007. (list 35 i 36 spisa), dopis upućen Financijskoj agenciji od 11. srpnja 2012. (list 40 spisa), prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave (list 41 i 42 spisa), rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave od 16. travnja 2012. (list 43 spisa), Dodatak III. Ugovoru o cesiji (list 50 spisa), prilog Dodatku III. Ugovora o cesiji (list 53 spisa), Dodatak I. Ugovora o cesiji (list 55 spisa) i prilog Dodatku I. Ugovora o cesiji (list 59 spisa),

9. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23.; dalje u tekstu: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

10. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 318-50-4355710 od 4. rujna 2007. sud je utvrdio da je prednik tuženika kao kreditor stavio na raspolaganje tužiteljici nenamjenski kredit u iznosu od 40.000,00 kn, s rokom otplate od 84 mjeseci. Nadalje, uvidom u zadužnicu koja je izdana 5. rujna 2007. i na kojoj je ovjeren potpis tužiteljice kod javnog bilježnika Jagode Vajdić Sevšek istog dana, pod poslovnim brojem OV-16004/07, utvrđeno je da se radi o običnoj zadužnici koju je izdala tužiteljica predniku tuženika radi naplate tražbine iz Ugovora o kreditu, a koja nije potvrđena (solemnizirana) od strane javnog bilježnika.

11. Uvidom u zahtjev za izravnu naplatu tuženika od 16. prosinca 2024. utvrđeno je da je tuženik isti podnio Financijskoj agenciji radi izravne naplate novčane tražbine na temelju zadužnice OV-16004/07, na kojoj je potpis tužiteljice ovjeren od strane javnog bilježnika Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina, a iz zahtjeva za provedbu ovrhe na novčanim sredstvima na temelju zadužnice (list 13 spisa) sud je utvrdio da je tuženik zahtijevao ovrhu na novčanim sredstvima tužiteljice po svim računima i oročenim sredstvima u svim bankama u kojima ovdje tužiteljica ima otvoren račun ili oročena novčana sredstva, prema OIB tužiteljice, bez njezine suglasnosti i to ukupni iznos od 8.235,80 EUR.

12. Uvidom u Dodatak I. Ugovora o cesiji zaključenog između ovdje tuženika i Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb od 7. lipnja 2016. sud je utvrdio da su iste stranke 28. prosinca 2015. sklopile Ugovor o cesiji temeljem kojeg je Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb prenijela svoju tražbinu prema tužiteljici na ovdje tuženika, odnosno sva prava iz predmetne zadužnice kojima je osigurana tražbina prednika tuženika.

13. Odredbom čl. 50. st. 1. toč. 11. Ovršnog zakona važećeg u vrijeme podnošenja zahtjeva za izravnu naplatu Financijskoj agenciji (Narodne novine, broj: 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17., 131/20., 114/2022. i 6/2024.; dalje u tekstu: OZ) propisano je da ovršenik protiv rješenja o ovrsi može izjaviti žalbu ako je nastupila zastara tražbine o kojoj je odlučeno ovršnom ispravom. Odredbom čl. 55. st. 3. OZ propisano je da tužbu kojom pokreće parnicu na koju je upućen ovršenik može utemeljiti samo na razlozima koje je istaknuo u žalbi u povodu koje je upućen na parnicu.

14. Imajući u vidu naprijed navedenu zakonsku odredbu te činjenicu da je tužiteljica u prijedlogu za proglašenje pljenidbe i prijenosa nedopuštenim izjavila žalbu iz razloga propisanog odredbom čl. 50. st. 1. toč. 11. OZ, ovdje prije svega valja navesti da se u konkretnom slučaju radi o običnoj zadužnici koju je izdala tužiteljica predniku tuženika

– Raiffeisenbank Austria d.d. radi naplate tražbine iz Ugovora o kreditu. Riječ je o zadužnici koja je sastavljena prije 1. siječnja 2011. i koja nije potvrđena od javnog bilježnika (tj. solemnizirana). Naime, do donošenja Ovršnog zakona iz 2010., zadužnica je predstavljala privatnu ispravu na kojoj je samo bio javno ovjerovljen potpis izdavatelja zadužnice, radi čega nije mogla biti izjednačena s javnobilježničkim aktom u smislu čl. 59. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine, broj: 78/93., 29/94., 162/98., 16/07., 75/09., 120/16. i 57/22., dalje: ZJB) pa se na takvu zadužnicu ne može primijeniti zastarni rok iz čl. 233. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23. i 155/23.; dalje u tekstu: ZOO), već opći zastarni rok od pet godina propisan odredbom članka 225. ZOO.

15. Prema odredbi čl. 183. st. 1. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj 57/96.; dalje u tekstu: OZ/96) koji se primjenjuje u konkretnom slučaju obzirom na datum izdavanja zadužnice, dužnik može javnobilježnički ovjerovljenom ispravom dati suglasnost da se radi naplate tražbine vjerovnika zaplijeni određeni njegov račun kod banke ili druge pravne osobe koja obavlja poslove platnoga prometa te da se novčana sredstva s toga računa, u skladu s njegovom izjavom sadržanom u toj ispravi, izravno s računa isplaćuju vjerovniku. Takva isprava ima učinak pravomoćnoga rješenja o ovrsi kojim se zapljenjuje tražbina po računu i prenosi na ovrhovoditelja radi naplate (st. 1.).

16. Odredbom čl. 225. ZOO propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, a odredbom čl. 215. st. 1. ZOO propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

17. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 19. studenog 2018. zauzeto je pravno shvaćanje da se na tražbinu iz zadužnice koja je privatna isprava i na kojoj je potpis dužnika samo ovjeren kod javnog bilježnika (zadužnice sastavljene prije 1. siječnja 2011.) te koja nije potvrđena od javnog bilježnika (solemnizirana) primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz čl. 371. ZOO/91 (sada čl. 225. ZOO), dok se na tražbine iz zadužnice koje su potvrđene kod javnog bilježnika (solemnizirane) primjenjuje zastarni rok od deset godina iz čl. 379. ZOO/91 (sada čl. 233. ZOO).

18. S tim u vezi, valja reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev 2260/17-2 od 14. studenog 2017. zauzeo slijedeće pravno stajalište: „S obzirom na formu isprave, koja predstavlja privatnu ispravu s tek javno ovjerenim potpisom izdavatelja, neovisno o tome što prema odredbi čl. 183. st. 1. OZ/96 ta isprava ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi, zadužnica izdana sukladno citiranoj zakonskoj odredbi, nije sudska odluka kojom je utvrđeno potraživanje.“. Dakle, zadužnica sama po sebi nije „pravomoćna sudska odluka“, već dostavom iste Financijskoj agenciji zadužnica tek proizvodi učinke pravomoćnog rješenja o ovrsi, ali nije i rješenje o ovrsi, koje je i inače po svojem sadržaju (osim kod rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave u dijelu kojim se nalaže isplata) nije takva sudska odluka kojom se utvrđuje neko potraživanje. Konačno, zadužnica izdana u smislu čl. 183. st. 1. OZ/96 nije javnobilježnički akt, ni privatna isprava potvrđena po javnom bilježniku. Stoga u odnosu na potraživanje iz takve zadužnice nema mjesta primjeni desetogodišnjeg zastarnog roka iz čl. 233. ZOO.

19. Budući da u odnosu na potraživanje iz zadužnice nisu propisana posebna ograničenja niti je propisan poseban rok zastarijevanja, to se u odnosu na ta potraživanja prema ocjeni ovoga suda primjenjuju opći instituti obveznog prava, pa tako i opći zastarni rok od pet godina propisan odredbom čl. 225. ZOO.

20. Zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano (čl. 215. ZOO).

21. Prema stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom u presudi poslovni broj Rev 1067/2020-2 od 27. ožujka 2024. zastarni rok, za tražbinu koja je osigurana zadužnicom sačinjenom u formi privatne isprave na kojoj je samo potpis dužnika ovjeren kod javnog bilježnika (zadužnice sastavljene prije 1. siječnja 2011.), dakle koja nije sačinjena u formi javnobilježničkog akta, počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, tj. prvog dana poslije trenutka dospelosti tražbine koja je osigurana zadužnicom“.

22. Iz dopisa tuženika Financijskoj agenciji od 12. prosinca 2024. (list 13. i 14 spisa) proizlazi da je tražbina prednika tuženika temeljem sklopljenog Ugovora o kreditu dospjela 29. kolovoza 2011.

23. Prema odredbi čl. 241. ZOO zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine.

24. Odredbom čl. 245. ZOO propisano je da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru (st. 1.), a kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način (st. 3.), time da se zastara koja počinje teći iznova poslije prekida navršava kad protekne onoliko vremena koliko je zakonom određeno za zastaru koja je prekinuta (st. 6.).

25. Između stranaka je nesporno da je zadužnica isknjižena iz očevidnika Financijske agencije 2018. godine (stranke se nisu očitovale o točnom datumu kad je zadužnica isknjižena), pa je zastara počela ponovno teći u smislu čl. 245. st. 3. ZOO od datuma kada je zadužnica isknjižena iz očevidnika Financijske agencije. Naime, zastara nije tekla za vrijeme za koje je zadužnica bila zavedena u redoslijedu naplate u očevidniku kod Financijske agencije.

26. Valja dodati da je zakonodavac tek u odredbi čl. 12. st. 1. sada važećeg Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (Narodne novine, broj: 68/18.; dalje u tekstu: Zakon o provedbi/18) normirao situaciju prestanka izvršavanja osnove za plaćanje kada postoji nemogućnost izvršenja osnove za plaćanje za ovršenika fizičku osobu, a prema kojoj ako se tražbina iz osnove za plaćanje ne naplati od ovršenika fizičke osobe u cijelosti u roku od 3 godine od primitka u Agenciju, nakon što po toj osnovi za plaćanje nije bilo nikakvih naplata posljednjih 6 mjeseci uzastopno s računa tog ovršenika, Agencija prestaje s izvršavanjem te osnove za plaćanje za ovršenika iz osnove za plaćanje za kojeg su zadovoljeni navedeni uvjeti.

27. Stoga je u konkretnom slučaju postupak izravne naplate okončan tek isknjiženjem osnove za plaćanje iz Očevidnika Financijske agencije, a ne dostavom obavijesti o nemogućnosti izvršenja osnove, pa je zastara prema ocjeni ovoga suda počela

ponovno teći najkasnije 31. prosinca 2018. jer stranke nisu definirale datum kada je Financijska agencija isknjižila zadužnicu iz očevidnika, već su navele da je zadužnica isknjižena 2018.

28. Stoga je najkasnije 31. prosinca 2023. protekao petogodišnji zastarni rok iz čl. 225. ZOO, pa kako nema nikakve sumnje da je tuženik kao ovrhovoditelj protiv tužiteljice kao ovršenice 16. prosinca 2024. podnio Financijskoj agenciji zahtjev za izravnu naplatu zadužnice od 5. rujna 2007., zajedno sa specifikacijom tražbine, to je od trenutka kada je zastara počela ponovno teći (31. prosinca 2018.) u smislu čl. 245. st. 3. ZOO pa do podnošenja zahtjeva za izravnu naplatu (16. prosinca 2024.) protekao opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO (zastara je nastupila 1. siječnja 2024.).

29. Obzirom na gore izneseno, ocjena je ovoga suda da je zastara u smislu čl. 245. st. 6. ZOO nastupila prije nego je tuženik ponovno podnio zahtjev za izravnu naplatu Financijskoj agencije temeljem zadužnice koja nije solemnizirana.

30. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je njegovo potraživanje utvrđeno i pravomoćnim i ovršnim rješenjem o ovrsi javnog bilježnika Slavice Perić poslovni broj Ovr-811/2012 od 16. travnja 2012. na koji se primjenjuje desetogodišnji zastarni rok, a koje je od strane njegovog prednika bilo aktivirano na Financijskoj agenciji i isknjiženo 2019., te da se shodno navedenom, zastarni rok veže uz potraživanje, a ne uz ovršnu ispravu.

31. Međutim, iako je radi prisilnog ostvarenja novčane tražbine s naslova povrata kredita prednica tuženika protiv tužiteljice vodila i izvansudski ovršni postupak kod Financijske agencije temeljem druge osnove za naplatu – pravomoćnog i ovršnog rješenja o ovrsi javnog bilježnika Slavice Perić poslovni broj Ovr-811/2012 od 16. travnja 2012., prema ocjeni ovoga suda, zastara tražbine po zadužnici njime nije bila prekinuta. Naime, zadužnica je vrijednosni papir koji sadrži apstraktnu obvezu neovisnu od pravnog posla (Ugovora o kreditu) i tražbina iz zadužnice dospijeva neovisno o dospijeću tražbine iz osnovnog pravnog posla (takvo stajalište zastupljeno je i u pravnoj doktrini, npr. Jug, Jadranko: „Zadužnica u hrvatskom pravnom sustavu i sudskoj praksi“, Javni bilježnik, Zagreb, Vol. XXI, 2017.).

32. Stoga, činjenica što je u vezi iste tražbine doneseno pravomoćno rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave, kojim je pravomoćno utvrđena predmetna tražbina i što je protiv tužiteljice vođen izvansudski ovršni postupak kod Financijske agencije temeljem druge ovršne isprave - pravomoćnog i ovršnog javnobilježničkog rješenja o ovrsi od 16. travnja 2012., prema ocjeni ovoga suda, a protivno tvrdnji tuženika, ne produljuje zastarni rok za tražbinu po osnovi predmetne zadužnice. Stoga zastara tražbine po zadužnici time nije bila prekinuta, budući da je zadužnica vrijednosni papir koji sadrži apstraktnu obvezu neovisno od osnova pravnog posla (Ugovora o kreditu), posljedično čemu je zastara tražbine iz zadužnice mogla biti ponovno prekinuta isključivo postupkom naplate kod Financijske agencije pokrenutom od strane tuženika na temelju zadužnice, odnosno, u konkretnom slučaju 16. prosinca 2024. Kako je isti pokrenut nakon isteka petogodišnjeg roka, to znači da je zastara već nastupila u vrijeme podnošenja zahtjeva za prisilnu naplatu zadužnice, pa je prema ocjeni ovoga suda u konkretnom slučaju ostvaren žalbeni razlog zbog kojeg je tužiteljica upućena u parnicu (čl. 50. st. 1. toč. 11. OZ).

33. Sud je primjenom čl. 220. st. 2. u vezi čl. 219. ZPP odbio prijedlog tuženika da se od Financijske agencije pribavi podatak da li je zadužnica bila dostavljena na prisilnu provedbu Financijskoj agenciji prije 2018., iz razloga što je navedeno mogao pribaviti

i tuženik, a što je i sam potvrdio na ročištu. Naime, u slučaju kada tuženik može sam pribaviti određenu dokumentaciju, tada je u najmanjem slučaju neozbiljno tražiti da isto pribavi sud službenim putem, a posebice kad se ima u vidu odredba čl. 219. ZPP kojom je pripisano da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. No, neovisno i od navedenog, sud smatra da navedeni dokaz nije bio potreban jer su stranke na ročištu 2. lipnja 2026. učinile nespornim da je Financijska agencija isknjižila zadužnicu 2018., dok je tuženik ponovno istu dostavio na provedbu Financijskoj agenciji 16. prosinca 2024.

34. Podredno valja istaknuti da čak i da se uzme da je tuženik i prije 2018. podnio zahtjev za izravnu naplatu Financijskoj agenciji, tada je Financijska agencija vratila osnovu za plaćanje prvotnom ovrhovoditelju budući da tužiteljica očito nije imala dovoljno novčanih sredstava na računima temeljem kojih bi se mogla izvršiti ovrha na novčanim sredstvima, pa je zastarni rok počeo teći iznova od dovršetka postupka izravne naplate nakon što je Financijska agencija obavijestila ranijeg ovrhovoditelja o vraćanju osnove za plaćanje na temelju odredbe čl. 4. Pravilnika o načinu i postupku provedbe ovrhe na novčanim sredstvima (Narodne novine, broj: 6/13) upravo s obzirom na odredbu čl. 245. st. 3. ZOO, prema kojoj zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način, a pritom valja napomenuti kako se dovršetak postupka izravne naplate pred Financijskom agencijom ne konstatira sudskom odlukom.

35. Slijedom navedenog, sud je utvrdio da je tuženik provedbu izravne naplate na temelju obične zadužnice nedvojbeno zahtijevao nakon isteka zastarnog roka propisanog odredbom čl. 225. ZOO, pa je sud odlučio kao pod toč. I. izreke.

36. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP. Vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari je 3.885,88 EUR.

37. Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 250,00 EUR) temeljem Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 138/23.; dalje u tekstu: Tarifa), trošak sastava podneska od 4. studenog 2025. u iznosu od 50,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 63,50 EUR) temeljem Tbr. 8. toč. 4. Tarife, trošak zastupanja na ročištu 2. lipnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 250,00 EUR) temeljem Tbr. 9. točka 1. Tarife. Tužiteljici pripada i trošak sudske pristojbe na presudu u zatraženom iznosu od 85,31 EUR. Dakle, tužiteljici pripada ukupni trošak postupka u iznosu od 648,81 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je tužiteljici temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Stoga je odlučeno kao pod toč. II. izreke presude.

U Varaždinu, 6. srpnja 2026.

Sutkinja

Gordana Hrastić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno - od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćnicama (odvjetnicama) iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Ana Čopor i Sara Lacko, iz Varaždina,
2. Tuženiku po punomoćnicima (odvjetnicima) iz Odvjetničkog društva Buterin & Partneri iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088a-5a08d**

Kontrolni broj: **06d99-c5d51-fb2c3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.